

Chương 46

Yasmin đã tẩy xong màu sơn cũ trên móng chân Roo và bắt đầu mát xa chân cô bằng bàn chải tẩy da chết. “Nào, kể tôi nghe tiếp đi!”

Roo mỉm cười; Yasmin thích nghe những chuyện ly kỳ diễn ra trong cửa hàng từ thiện. “Rồi, hôm qua có một con bé vào cửa hàng. Tầm hai mươi tuổi. Gầy nhẳng, ngực bự, tóc nổi vàng hoe, mắt to, xanh. Nó đưa tôi hai túi quần áo tương. Toàn đồ tốt, cỡ số tám. Nó bảo hy vọng chúng tôi bán được tất cả với giá hời.”

Yasmin ngược mắt lên ngóng. “Rồi sao?”

“Sáng hôm nay nó quay lại. Khác cái là lần này không cười nữa. Mà câu loạn lên. Tôi vẫy tay với nó thì nó bảo, ‘Cái con đi đây đến đây phải không?’ Rồi tự nhiên nó nhìn thấy một trong mấy cái váy của nó và nổi điên, bắt đầu gào thét, chửi rủa rồi cố giật cái váy trên người ma nơ canh...”

“Tại sao?” Yasmin ngồi lùì lại không hiểu.

“Sáng hôm qua nó cãi nhau to với chị nó,” Roo nói. “Chị em sinh đôi cùng trứng.”

“À.” Yasmin cười to. “Hay thật! Năm ngoái ở đây chúng tôi cũng gặp một cặp sinh đôi; hai bà già từng là giáo viên, giờ nghỉ hưu rồi mà vẫn tranh cãi xem nên tô móng màu gì. Một bà chọn màu hồng ngọc trai còn một bà cứ khăng khăng màu mận bóng, nhưng...”

“Yaz ơi,” Jackie, một trong mấy cô nhân viên làm đẹp đang đứng quầy lễ tân, nhìn ra ngoài cửa sổ và nói. “Xin lỗi vì ngắt lời, nhưng hẳn lại quay lại này. Hẳn chuẩn bị đến rồi đây.”

Máu Roo lạnh ngắt, có cái gì đó khẩn cấp trong giọng của Jackie làm cô chết điếng. Yasmin cũng cứng cả người. Không thể là hẳn được, chắc chắn là không... nếu mà là hẳn, thì phải làm thế nào?

“Hẳn mang cả hoa đến nữa!” Jackie vội vã lùì khỏi cửa sổ. “Kìa, hẳn đến rồi...”

Roo nghe tiếng cửa ra vào bật mở sau lưng mình. Yasmin loạn choạng đứng dậy. Ôi trời, ôi trời, đây đúng là ác mộng, tim Roo đập loạn lên, đầu cô quay mòng mòng, cô thấy nôn nao...

Rồi tất cả bỗng tối đen, trong một giây kỳ lạ Roo nghĩ mình đã chết. Ngoại trừ việc, gương đã, không thể thể được, óc cô vẫn đang hoạt động. Bỗng dưng cô thấy đầu và mặt mình được che lại bằng một chiếc khăn mềm, hết như được xông hơi mặt hết sức dễ chịu.

Nhưng đâu phải.

Điều này chứng tỏ...

Nhưng sao lại thế được?

“Niall, anh hâm quá rồi đây.” Vẫn đang giữ đầu khăn đằng sau đầu Roo để đảm bảo không ai nhìn thấy một sợi tóc nào của cô, Yasmin nói, “Tôi nói với anh rồi, anh không thể cứ đường đột mà xuất hiện ở đây được. Tôi bận.”

Tiếng tim đập trong ngực Roo dữ dội tới mức cảm giác như ngựa sắp xông ra. Cô đang ngã người vào chiếc ghế dựa, quần jean xắn tới gối, bàn chân được phết một chất sền sệt sần sần và cả đầu bị bọc trong chiếc khăn tắm màu xanh đậm. Chỉ cách Niall chưa đầy hai mét. Cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa cao râu của hắn. Cảm nhận được sự tuyệt vọng của hắn. Nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của hắn.

“... Nhưng em không cho anh vào nhà mẹ, em cũng chẳng về nhà anh biết làm gì bây giờ Yaz, anh xin lỗi.” Giờ thì hắn lấp bắp. “Anh nói với em hàng ngàn lần rồi. Anh đã sai và anh sẽ dành cả đời còn lại để hối tiếc. Nhưng em là người anh yêu. Em và Ben. Chúng ta là gia đình và chúng mình phải ở bên nhau... đây, ít nhất em hãy cầm bó hoa này đi, loại em thích đây.”

Dưới lớp khăn bông mềm, Roo nghe thấy tiếng loạt soạt của khăn giấy và tiếng lạo xạo của giấy gói hoa.

“Cứ để trên bàn đó, Niall.” Giọng Yasmin nghe thật hồ hững, như thể hắn chỉ là nhân viên FedEx chuyển đồ tới vậy. “Tôi sẽ không để anh làm thế này trước mặt khách của tôi đâu. Thật là không chuyên nghiệp. Hơn nữa, anh đang biến mình thành thằng ngốc đấy.”

“Yaz ơi, em không hiểu sao? Anh không quan tâm! Anh muốn em tha thứ cho anh.” Giọng Niall lạc đi vì xúc động. “Anh muốn em trở lại, anh không nghĩ có ai lại bực với anh chỉ vì vài phút níu kéo.” Một bàn tay đặt lên vai cô và Roo, kinh hãi, ngồi thụt xuống chiếc ghế tựa mạnh đến mức miếng cao su kêu cọt két. “Phải không chị?”

Mặc dù đang cố gắng suy nghĩ rành mạch nhưng cô vẫn điếng người nhận ra đây là địa bàn của Yasmin. Đây là chỗ làm của cô ấy, cô ấy là người kiểm soát. Và cô ấy là người che mặt Roo bằng cái khăn này.

Có phải như vậy nghĩa là... Chúa ơi... cô ấy đã biết chuyện?

Dù là thế nào thì cô cũng không thể đứng dậy, tiết lộ danh tính bằng cách giặt phẳng chiếc khăn khỏi mặt theo phong cách Scooby Doo được.

Dù đó chắc chắn là một việc hay ho.

Thay vì thế Roo lắc đầu và thấy mình cầu nhau bằng chất giọng nghèn nghẹn của dân lao động khu East End. “Ồ, không sao.” Chúa ơi, cô nói nghe như Dame Edna bị viêm phế quản vậy

“Em à, chúng mình là gia đình mà.” Bàn tay rời khỏi vai cô; Niall trở lại với Yasmin. “Anh nhớ em lắm. Anh nhớ Ben. Anh sẽ làm mọi việc em muốn.” Giờ thì hẳn đang cầu xin. “Anh sẽ không bao giờ gặp lại Vivica nữa, anh thề đó là sự thật. Cung ơi chỉ là một lỗi lầm thôi mà, chỉ thế thôi. Xin em cho anh cơ hội khác, anh xin em.”

“Thế này nhé, có ba việc.” Yasmin vẫn giữ bình tĩnh. “Tôi không thích anh gọi tôi là cung. Chưa bao giờ thích như thế cả.”

Ái chà. Nghe giọng Niall như thể hẳn đang lắc đầu. “Xin lỗi em, anh xin lỗi.”

“Ngoài ra, tôi không muốn cho anh một cơ hội khác.”

“Nhưng...”

“Và thứ ba là,” Yasmin tiếp tục như cô không bận tâm đến lời hẳn, “bây giờ anh vẫn đang nói dối tôi. Anh nói đó là một lỗi lầm. Nhưng điều đó không đúng, phải không? Vivica không phải là con đàn bà duy nhất mà anh tặng tịu.”

Ôi trời ơi. Tiếng rì rì trong tai Roo giờ giống như tiếng máy bay phản lực. Đây chính là lý do vì sao Yasmin che mặt cô bằng cái khăn này, như thế cô ấy có thể là người lột trần sự thật một cách vinh quang. Một phần trong Roo thấy khâm phục cô. Đó sẽ là giây phút huy hoàng, cú nốc ao báo hiệu cuộc hôn nhân của họ đã chấm dứt. Họ chỉ cần thêm một nhịp trống dồn nữa thôi...

“Anh thề là không có ai nữa mà.” Niall vẫn lì lợm.

Roo cắn môi.

“Có, Niall. Anh biết là có mà.”

“Cung - ừm, Yaz, thề có Chúa, anh đang nói sự thật!”

Rồi, đến lúc rồi, đến lúc rồi. Móng tay Roo ấn sâu vào lòng bàn tay. Chuẩn bị bại lộ đây...

“Thế à? Rồi, tùy anh. Nhưng hôn nhân của chúng ta vẫn kết thúc,” Yasmin nói. “Và tôi còn có việc ở đây. Muốn nói thì anh đã được nói rồi, giờ biến đi và để chúng tôi yên, được chứ?”

Này? Gì cơ? Tôi thì sao?

Một lúc yên lặng thật lâu. Cuối cùng, Roo nghe Niall thở dài thua cuộc. Rồi tiếng bước chân khi hắn ra khỏi thẩm mỹ viện. Cửa mở rồi đóng lại.

Mọi người đều chờ đợi.

Cuối cùng Jakie thông báo, “Hắn vào xe rồi. Lái đi rồi. Biến rồi.”

Và chiếc khăn được bỏ khỏi mặt Roo.

Yasmin nhìn cô. “Úi chà.”

Miệng Roo khô khốc như sa mạc Sahara. Cô líu ríu nói. “Sao cô biết?”

“Được rồi,” Jackie nói xen vào. “Trước hết, cô chính là Daisy Deeva.”

“Gì cơ?” Đầu Roo quay ngoắt lại. Jackie đang đứng sau quầy lễ tân, hai tay khoanh lại dưới bộ ngực nở nang. “Ý cô là tất cả các cô đều biết chuyện này ư?”

“Đương nhiên chúng tôi biết.” Giọng Jackie điềm tĩnh. Cô ấy lại liếc ra ngoài cửa sổ. “Yaz, bà Simpson đến rồi kìa. Bà ấy vừa trả tiền taxi xong.”

“Ừ.” Yasmin chỉ mấy ngón chân chưa tô của Roo. “Hôm nay tôi làm sạch nốt cho cô thôi, còn chỗ kia để lại nhé? Sau khách này là tôi nghỉ trưa. Cô có muốn đợi tôi trong quán cà phê trên phố khoảng hai mươi phút nữa không?”

Yasmin chẳng tiết lộ điều gì cả. Roo nuốt nước bọt và nói. “Được” Cô còn lựa chọn nào khác sao?

Không phải là hai mươi phút. Giống bốn mươi phút hơn. Cảm giác như bốn mươi giờ vậy. Roo không ngừng run rẩy. Bụng cô quặn lại. Có phải cô ngồi nhầm quán không? Làm sao cô ấy biết được?

Cuối cùng cửa mở, Yasmin bước vào. Cô ấy nói chuyện với cô phục vụ bàn ở quầy, gọi một cốc latte rồi tới chiếc bàn ở góc nơi Roo đang ngồi.

“Tôi xin lỗi,” Roo thốt lên. “Tôi thực sự xin lỗi. Tôi ghét bản thân. Tôi biết việc này đáng lẽ không được xảy ra ngay từ đầu, nhưng giờ nó đã chấm dứt, tôi hứa đấy.”

“Tôi biết là đã chấm dứt rồi.” Yasmin nói.

Lòng bàn tay Roo ướt đẫm. Cô lén chùi bàn tay vào quần jean. “Làm sao cô biết?”

“Được rồi, từ đầu nhé? Sau nhiều năm chung sống tôi hiểu chồng tôi khá rõ. Và tôi biết hắn ta nói dối rất giỏi. Trừ một điều. Hắn có thể giỏi nói dối, nhưng hắn không thể kiểm soát cái cổ của mình.” Yasmin vỗ lên cổ mình. “Có thể cô cũng đã nhận ra. Cổ hắn sẽ hiện ra vết đỏ. Thế là lộ. Dù sao thì lần đầu tiên cô tới tiệm chúng tôi, chúng tôi đã nghĩ cô là Daisy Deeva nhưng cô bảo không phải. Tối hôm đó tôi kể với Niall về cô và chuyện kỳ cục nhất đã xảy ra. Cổ hắn có vết đỏ.”

Trời đất, cô ấy nói thật chứ? “Chỉ thế thôi sao? Chỉ vì cái cổ của hắn ư?”

“Ừm, lúc đó tôi không chắc lắm. Nhưng cô cũng nói dối,” Yasmin nói thẳng. “Đó là hai việc đáng ngờ. Rồi có một buổi tối chúng tôi ra ngoài và tình cờ gặp bạn cô Ellie. Hơi lạ là cô ấy không nhớ nổi tên con mình.”

Roo liếm môi, cô vẫn không biết chuyện này sẽ dẫn tới đâu. “Cho nên cô biết.”

“Ừm, cái cổ của hắn lại có vết đỏ. Lần này thì đỏ lừ. Rõ ràng là Niall không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra!”

“Lúc đó chuyện chúng tôi chấm dứt rồi. Tôi đã chia tay hắn rồi.”

“Rồi.” Yasmin gật đầu, xâu chuỗi các sự kiện với nhau trong đầu. “Vậy là lúc đó hắn cũng cặp kè với cả Vivica?”

“Ừ.”

“Cho nên cô mới không gặp hắn nữa?”

Roo đỏ mặt và gật đầu, trong lòng dâng lên nỗi xấu hổ.

“Chỉ tò mò thôi, Niall có nói cho cô chỗ tôi làm không?”

“Không. Tôi thấy danh sách đồ cô nhờ hắn mua. Viết lên mẫu giấy của sa lông.”

“À, thảo nào.” Yasmin rướn người về phía trước húp một ngụm latte.

“Sao cô không nói với tôi là cô biết?”

“Thành thật nhé, tôi cũng chẳng biết. Tôi chỉ thấy tò mò. Cô vẫn tiếp tục đến hiệu chúng tôi. Có vẻ cô cũng dễ chịu, nên tôi thấy khó hiểu. Tôi không hiểu cô định làm gì. Chúng tôi không ai đoán được chuyện gì đang xảy ra. Tôi không muốn đối đầu với cô vì như thế cô sẽ biến mất.” Yasmin nhếch mép. “Nghe hơi vụn vặt, nhưng cô là vị khách hào phóng nhất tới giờ về khoản boa.”

Roo đang mân mê xếp nếp mép chiếc khăn trải bàn màu xanh và trắng. “Chắc cô ghét tôi lắm.”

“Cô đã nghĩ vậy phải không? Điều kỳ lạ là không. Tôi chưa bao giờ ghét cô cả.”

“Lần đầu chúng tôi tới là để xem cô là người thế nào.”

“Ý cô là để xem tôi có kinh khủng như Niall nói không chứ gì? Suốt ngày đay nghiến, rên rỉ, nóng tính và luôn làm người khác mệt mỏi? Tôi có thể tưởng tượng ra hẳn kể với cô những gì. Cũng có cái đúng đấy.” Yasmin nhăn mặt nói tiếp, “Vừa làm việc, vừa trông con rồi còn chăm lo nhà cửa trong khi lão chồng nhặng nhít bên ngoài thì ai cũng sẽ thành ra như thế thôi.”

“Tôi rất tiếc.”

“Cô nói tiếp đi.”

“Đáng ra tôi phải đá hẳn ngay khi phát hiện ra hẳn có vợ mới phải. Tôi là kẻ tồi tệ.” Mắt Roo ngân ngấn nước. “Tôi sẽ làm tất cả để bù đắp lại chuyện đó, tôi hứa.”

“Trời ơi, đừng có khóc! Tôi không định làm cô buồn.” Yasmin vội vàng nhét vào tay Roo tờ khăn giấy. “Nghe này, cô nghe tôi nói khi Niall đến cửa hàng hôm nay rồi đấy. Tôi không muốn hẳn quay lại nữa! Không có hẳn tôi còn sung sướng hơn. Nếu hẳn ta vẫn còn cặp kè với Vivica, cô có thể cá rằng đến Noel hẳn sẽ lại bám váy một đứa con gái khác cho coi. Tôi không nghĩ với hẳn một người đàn bà là đủ. Hẳn lúc nào cũng tìm kiếm cảm giác phiêu lưu mà.”

Khăn giấy hơi thô ráp. Roo làm nó ướt nhep nước mắt và cố hét sức kiềm chế. “Tôi nghĩ cô đúng. Nhưng tôi vẫn xin lỗi. Và tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ làm việc đó nữa.”

“Thế làm thế nào cô phát hiện ra Vivica?”

“Tôi đọc tin nhắn của cô ta trên điện thoại của hẳn lúc hẳn ở trong nhà tắm.”

Yasmin lắc đầu tặc lưỡi. “Lỗi cơ bản của các bé trai. Hẳn sẽ không dễ mắc phải lỗi đó nữa đâu.”

“Tôi cứ tưởng cô sẽ giặt cái khăn khỏi mặt tôi khi hấn ở trong tiệm.”

“Tôi cũng đã nghĩ tới việc đó. Nhưng rồi Niall đổ tội cho cô đã phá hoại hôn nhân của hấn. Không,” Yasmin thoáng cười. “Tôi thích thể này hơn. Thể mới hơn người chứ. Tôi muốn cô tiếp tục đến tiệm.” Cô nhìn đồng hồ. “Thực ra bây giờ chúng ta có thể quay lại nếu cô muốn. Tôi sẽ làm nốt móng cho cô.”

Roo nhìn đồng hồ. 1 giờ 15. “Không được rồi. Tôi có ca lúc 2 giờ rồi.”

“Đây là điều chúng tôi vẫn không hiểu được.” Yasmin trông băn khoăn. “Cô là Daisy Deeva. Sao cô lại phải làm trong cửa hàng từ thiện?”

“Tôi nói với cô rồi mà. Tôi đang cố trở thành người tử tế hơn. Tôi đang cố bù đắp cho những việc xấu xa mình đã làm.”

“Thật sao?” Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Yasmin. “Có phải đó là lý do...? Không, xin lỗi, không có gì đâu.”

“Lý do sao?”

“Vụ trang điểm đó. Tôi chỉ băn khoăn thôi.”

Roo gật đầu. “Tôi đem cho hết đồ trang điểm rồi. Cả quần áo đẹp nữa.”

“Chúa ơi.”

“Nhân nói về Chúa... Tôi còn đi nhà thờ nữa. Hai lần rồi.” Cô không đi nhà thờ nữa sau lần ghé thăm thứ hai, lúc đó có một người phụ nữ hồng hách đã mắng cô vì gây ồn ào với chiếc giày cao gót lọc cọc trong sảnh lát đá của nhà thờ.

“Eo ôi.” Yasmin có vẻ bị ấn tượng. “Tất cả chỉ vì Niall.”

“Không phải. Còn một chuyện nữa. Tôi suýt hôn bạn trai của Ellie.” Rồi, cô đã nói ra. Giờ thì Yasmin biết hết mọi việc xấu xa cô đã làm.

Mắt Yasmin mở to. “Cô ấy có biết không?”

Roo gật đầu mệt mỏi. “Có chứ. Tôi kể mà.”

“Cô ấy có phát điên không?”

“Không, cô ấy thở phào.” Ôi trời, nước mắt lại trào ra. “Cô ấy vẫn trần trụi không biết phải chia tay với anh ấy thế nào. Nhưng đó không phải là vấn đề chính; lúc đó tôi đâu có biết chuyện này. Và tôi suýt nữa thì hôn anh ấy.”

“Rồi, cô đừng tự ái nhé.” Yasmin chuẩn bị rời cửa hàng, cô vội lấy chiếc túi da màu xanh nhạt của mình. “Nhưng nếu rốt cuộc tôi kiếm được người đàn ông của mình, chắc tôi sẽ chẳng giới thiệu với cô đâu.”

Lại một cơn xấu hổ nữa bao trùm lấy Roo. “Tôi không làm gì đâu, tôi thề mà. Đây là điều tôi cố nói.” Cô tha thiết muốn giải thích cho Yasmin trước khi cô ấy rời đi. “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì bất cứ điều gì có thể để bù đắp cho cô...”

“Roo.” Yasmin chặn ngay Roo trong khi cô còn đang mãi lấp bắp. “Bình tĩnh lại đi. Tôi đùa thôi mà.”